

หนังสือนางรูธ

หนังสือเล่มนี้ได้รับชื่อจากวีรสตรีของเรื่องนี้ คือนางรูธ หนังสือนางรูธเล่าเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวหนึ่งในอิสราเอล ซึ่งเรื่องนี้เกิดขึ้นในสมัยของพวกผู้วินิจฉัย เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สวยงามและสำคัญเพราะว่านางรูธ ซึ่งเป็นชาวโมอับ ได้เป็นแม่ของยายของกษัตริย์ดาวิด เพราะฉะนั้นเขาเป็นบรรพบุรุษของพระเยซูคริสต์ เหมือนอย่างนางราห์บ (ซึ่งแต่ก่อนเป็นหญิงแพศยา) เป็นคนต่างชาติและเป็นบรรพบุรุษของพระเยซูคริสต์เช่นกัน

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชชัวร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 10 ปี

1 บทที่ 1 การปฏิเสธของนางรูธ

- ก ระหว่างที่มีการกัณฑ์อาหาร ชาวเบธเลเฮมคนหนึ่งชื่อเอลีเมเลค (“พระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์”) ภรรยาชื่อนาโอมี (“ผู้อ่อนหวาน”) และบุตรชาย 2 คนคือ มาห์โลนกับ คิลีโอน (“ป่วย” กับ “โสภณเศร้อาลัย”) ได้ออกจากดินแดนปาเลสไตน์เข้าไปยังแผ่นดินโมอับ (รูธ 1:1-2)
- ข บุตรชาย 2 คนก็แต่งงาน แต่ไม่นานก็เกิดโศกนาฏกรรมขึ้น ตอนแรกบิดาของพวกเขาได้ตายลง จากนั้นตัวบุตรชายทั้ง 2 เองก็ตายด้วย ทั้งให้แม่หม้ายผู้เคราะห์ร้ายทั้ง 3 คนอยู่กันตามลำพัง (1:3-5)
- ค นางนาโอมีตัดสินใจกลับไปยังปาเลสไตน์พร้อมกับนางรูธสะใภ้คนที่สอง นางนาโอมีพยายามพูดจาทนล้อมให้นางรูธกลับไปยังบ้านเกิดของตนเอง คำตอบของนางรูธถือได้ว่าเป็นถ้อยคำที่ไพเราะที่สุดที่ออกจากปากมนุษย์ นางตอบว่า (รูธ 1:16-17)
- ง นางรูธและนางนาโอมีออกเดินทางด้วยความลำบาก ต้องเดินเกือบ 160 กิโลเมตร และต้องข้ามภูเขาที่สูงกว่า 1 กิโลเมตรครึ่งถึงหลายลูก พอกลับมาแล้ว นางนาโอมีผู้ไม่หลงผิดก็ขอให้เพื่อนบ้านเก่าของนางเรียกเธอว่า “มารา” ซึ่งแปลว่า “ขม” และอย่าเรียกนางว่า นาโอมี (1:20-22)

2 บทที่ 2 คำขอร้องของนางรูธ

- ก นางรูธออกไปเก็บรวงข้าวที่ล่วงตกหล่นอยู่ พระเจ้าทรงเมตตานางจึงบังนदानให้นางไปเก็บรวงข้าวในนาของโบอาสญาติสนิทของเอลีเมเลค (2:1-3) โบอาสเป็นบุตรของนางราห์บที่เคยเป็นหญิงโสเภณี (มธ 1:5)
- ข โบอาสมองเห็นนางก็เกิดหลงรักนางทันที จึงได้ปฏิบัติต่อนางด้วยความกรุณา และสั่งให้พวกลูกจ้างทำดีต่อนางด้วย (2:15-16)
- ค นางรูธได้นำข้าวบาร์เลย์ราว ๆ 13 กิโลกรัมกลับบ้าน และได้เล่าถึงความกรุณาของโบอาสให้นางนาโอมีฟัง ทันใดนั้นนางนาโอมีก็เริ่มวางแผนให้ได้แต่งงานกัน (2:19-23)

3 บทที่ 3 ที่พักผ่อนของนางรูธ

- ก นางนาโอมีให้นางรูธไปหาโบอาสพร้อมกับสั่งให้นางนอนที่ใต้เท้าโบอาส ซึ่งการกระทำเช่นนี้ได้ถูกบางคนดูหมิ่นว่าเป็นการกระทำที่ไร้ศีลธรรม แต่ถ้าท่านเหล่านั้นรู้จักประเพณีอิสราเอลและโลกตะวันออกสมัยโบราณแล้ว ท่านเหล่านั้นจะไม่ตำหนินางเลย ตาม

กฎหมายของชาวฮีบรู นางรูธมีสิทธิ์ที่จะเรียกร้องให้ญาติที่ใกล้ชิดที่สุดของนาง (คือโบอาส) ให้ทำหน้าที่แทนสามีของนางที่ตายไป นางรูธทำเช่นนั้น ก็เป็นการทำตามกฎหมายเท่านั้นเอง โบอาสเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งที่นางขอร้องให้ “ขยายชายเสื้อท่านห่มทาสีของท่านด้วย เพราะท่านเป็นญาติผู้มีหน้าที่จะไถ่ฉันออก” (3:9)

จากจุดนี้ โบอาสจึงทำตามขั้นตอนต่อไปเพื่อที่จะแต่งงานกับนาง

ข แล้วโบอาสก็อธิบายแก่นางว่าเหตุใดจนปานนี้แล้ว เขายังไม่ขอนางแต่งงานอีก “แต่ทว่า ยังมีญาติผู้หนึ่งสนิทกว่าเราอีก” (3:12)

ค นางรูธก็กลับไปบอกนางนาโอมี่ถึงเรื่องราวทั้งสิ้น นางนาโอมี่จึงกล่าวย้ำอีกครั้งหนึ่ง ให้นางมั่นใจในตัวโบอาส (3:18)

4 บทที่ 4 การเก็บเกี่ยวของนางรูธ

ก โบอาสเรียกประชุมสภาเพื่อตัดสินว่าญาติที่สนิทที่สุด (ซึ่งอาจจะเป็นพี่น้องของเอลีเมเลค) จะทำตามข้อผูกมัดนั้นหรือไม่ (4:1-4)

หมายเหตุ ใจของโบอาสคงจะตกลงไปที่ตาตุ่มเมื่อชายนั้นพูดว่า “เราจะไถ่” (4:4)

แต่โบอาสยังดำเนินการประชุมต่อไป กล่าวว่ (4:5)

แล้วโบอาสก็ถอนใจด้วยความโล่งอกเมื่อเขาได้ยืนยันญาติที่สนิทที่สุดกล่าวว่า (4:6)

และไม่ต้องสงสัยเลยว่าโบอาสคงได้อิच्छฐานขอบพระคุณพระเจ้าอย่างเจียบ ๆ

อยู่ในใจ

ข เรื่องนี้ก็ไม่ใช่ที่กังขากันอีกต่อไป บัดนี้โบอาสจะได้แต่งงานกับนางรูธ และเพื่อยืนยันการตัดสินใจของญาติที่สนิทที่สุดผู้นั้น ญาติผู้นั้นจึงได้ถอดรองเท้าของตนออก ซึ่งเป็นธรรมเนียมในเวลานั้นในประเทศอิสราเอลว่า ให้ฝ่ายที่ย่อมมอบสิทธิ์การซื้อของตนถอดรองเท้าออก ส่งให้แก่อีกฝ่ายหนึ่งไป การกระทำเช่นนี้จึงถือว่าถูกต้องตามกฎหมายในสายตาคนทั่วไป (4:7-10)

หนังสือ 1 ซามูเอล 1-7

1 มารดาที่อุทิศตนอย่างสูง คือ นางฮันนาห์ (1 ซมอ 1:1-2:11, 18-21)

ก เหตุการณ์เริ่มขึ้นเมื่อหญิงที่เป็นหมั้นมายืนร่ำไห้อิच्छฐานที่แท่นบูชาที่เมืองซีโล ชื่อของนางคือ ฮันนาห์ ให้เรามาสังเกตคำอิच्छฐานของนางใน 1 ซมอ 1:11

เราสังเกตเห็นสิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับคำอิच्छฐานทูลขอนี้

1 สาเหตุหนึ่งที่ทำให้นางเศร้าใจ เกิดจากการเยาะเย้ยจากภรรยาอีกคนหนึ่งของสามีนาง คือ นางเปนิินาห์ (1:6)

2 นางฮันนาห์ตั้งสัตย์ปฏิญาณว่า ถ้านางมีบุตรชาย นางจะเลี้ยงบุตรคนนี้ให้เป็นนาหาริช ดังนั้นบุตรชายของนางคือ ซามูเอล จึงเป็นนายนาหาริชคนหนึ่งในสามคนที่กล่าวถึงในพระคัมภีร์ อีก 2 คนคือ แซมสัน (วนฉ 13) และยอห์นผู้ให้บัพติศมา (ลูกา 1)

3 ด้วยความปวดร้าวใจ นางฮันนาห์จึงขยับปากขมุขมิบ แต่ไม่ได้ส่งเสียงออกมา ทำให้เอลีมหาปุโรหิตชรา (ผู้ได้แอบดูนางอยู่) ลงความเห็นว่ นางเมาเหล้า (1:12-13)

- ข เมื่อถูกตำหนิว่าเมาเหล้า นางฮันนาห์จึงรีบปฏิเสธข้อกล่าวหานี้และแจ้งให้เอลีทราบถึงความปวดร้าวในใจของนาง ปุโรหิตชราได้ย้าให้นางแน่ใจว่าพระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานของนางอย่างแน่นอน (1:14-18)
- ค เวลาผ่านไป พระเจ้าทรงระลึกถึงนางฮันนาห์ (เปรียบเทียบกับ ปฐมกษัตริย์ 8:1) โดยได้ประทานบุตรชายให้นางซึ่งนางตั้งชื่อว่า ซามูเอล เมื่ออย่างนมแล้ว (อาจจะอายุประมาณ 2-3 ขวบ) นางฮันนาห์จึงพาซามูเอลไปให้เอลีถวายตัวแก่พระเจ้า (1 ซมอ 1:26-28)
- ง หลังจากถวายตัวซามูเอลแล้ว นางฮันนาห์ก็ร้องบทกลอนสรรเสริญอันไพเราะ ซึ่งดูเหมือนจะเป็นต้นแบบของเพลงที่นางมารีย์ร้องในลูกา 1:46-55 (ดู 1 ซมอ 2:1-11) ในคำร้องอธิษฐานสำคัญนี้ นางฮันนาห์ได้กล่าวถึงพระลักษณะของพระเจ้าหลายข้อ
- 1 ความบริสุทธิ์ของพระองค์ (2:2)
 - 2 ทรงรอบรู้ทุกสิ่งสารพัด (2:3)
 - 3 มหาฤทธานุภาพของพระองค์ (2:7)
 - 4 พระกรุณาของพระองค์ (2:8)
 - 5 ความสัตย์ซื่อของพระองค์ (2:9)
 - 6 ความยุติธรรมของพระองค์ (2:10)
 - 7 พระเมสสิยาห์ของพระองค์ (2:10)
- 2 ปุโรหิตที่ไม่สอนวินัย - เอลี (1 ซมอ 2:12-17, 22-36; 4:1-22)
- ก บัดนี้จะกล่าวถึงเรื่องที่น่าเศร้าเกี่ยวกับบรรดาบุตรปุโรหิตของเอลี พระคัมภีร์กล่าวว่า
- 1 พวกเขาไม่ได้รับความรอด (2:12)
 - 2 พวกเขาหนีถือพระเทียมเท็จ (2:12)
 - 3 พวกเขาลักขโมยของถวายไปจากพระเจ้า (2:13-14)
 - 4 พวกเขาถ่มน้ำแก้วนองของพระเจ้า (2:14)
 - 5 พวกเขาทำการเล่นซู้กันที่ประตูพลับพลา (2:22)
 - 6 พวกเขาทำให้คนของพระเจ้าสะดุดไป (2:17, 24)
- ข เอลีพยายามจะแก้ไขด้วยการตักเตือนอย่างเบา ๆ แต่พวกบุตรช้วนั้นยังคงไม่รู้ร้อนรู้หนาวและไม่ยอมกลับใจเสียใหม่ (2:22-25)
- ค เอลีถูกตักเตือนโดยผู้พยากรณ์ของพระเจ้าคนหนึ่งที่ไม่ปรากฏชื่อเกี่ยวกับเรื่อง
- 1 บุตรช้วน 2 คนจะตายในวันเดียวกัน (2:34)
 - 2 พระเจ้าจะตั้งปุโรหิตผู้สัตย์ซื่อ (2:35)
- ง คืบวันหนึ่ง ขณะที่เด็กซามูเอลกำลังนอนในเตียงของเขาในพลับพลา พระเจ้าได้ทรงมาตรัสกับซามูเอล พระดำรัสคือ จะทรงพิพากษาตระกูลเอลีในอนาคต วันรุ่งขึ้นซามูเอลก็ถึงเลที่จะเล่าเหตุการณ์นี้ให้เอลีฟัง (3:1-18)
- จ บัดนี้ พระเจ้าทรงยกชูให้ซามูเอลทำหน้าที่ผู้พยากรณ์ (3:19-21)
- ฉ หลังจากเหตุการณ์นี้ อิสราเอลก็พ่ายแพ้อย่างยับเยินต่อพวกฟีลิสเตียระหว่างการสู้รบ หนีภัยสัญญาไมตรีถูกยึดไปได้ และบุตรชาย 2 คนของเอลี คือ โฮฟนีกกับฟีเนหัสถูกฆ่าตาย (4:1-11)

- ช ชาวร้ายก็ได้ถูกส่งไปยังเมืองซีโล ทำให้เอลีถึงแก่ความตาย และลูกสะใภ้ของเอลี ด้วยลมหายใจเอือกสุดท้าย นางจึงตั้งชื่อบุตรที่เพิ่งคลอดนั้นว่า ฮีคาโบต แปลว่า "สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ได้เสื่อมลงจากอิสราเอล" (4:14, 18-22)
- 3 พวกฟีลิสเตียที่วุ่นวายใจ (1 ซมอ 5-6)
- ก หีบสัญญาไมตรีที่ถูกยึดได้ก็เป็นที่แสวงหาแก่พวกฟีลิสเตียทุกแห่งที่หีบนั้นไปถึง
- 1 ที่เมืองอัสโดต หีบสัญญาไมตรีได้ทำลายรูปปั้นพระดาโกนเสีย และมีผีร้ายเกิดแก่ประชาชน (5:1-7)
 - 2 ที่เมืองกัท หีบสัญญาไมตรีได้ทำลายล้างที่และเกิดผีร้ายอย่างเดียวกัน (5:8-9)
 - 3 ที่เมืองเอโครน หีบสัญญาไมตรีก็นำมาซึ่งความหวาดกลัวและผีร้าย (5:10)
- ข พวกฟีลิสเตียจึงเชิญหีบสัญญาไมตรีวางลงบนเกวียนไม้เทียมเข้ากับแม่โค 2 ตัว และยังมีหนูทองคำ 5 ตัว ใส่ไว้ในเกวียนนั้นด้วย (6:1-11)
- ค หีบสัญญาไมตรีก็ถูกนำไปเรื่อย ๆ จนถึงเมืองอิสราเอล ซึ่งเมืองเบธเซเมช ซึ่งเป็นครั้งแรกที่มีการต้อนรับด้วยความยินดี แต่ต่อมาก็เกิดความเศร้าโศกยิ่งนักเพราะมีคนโง่เขลาบางคนมองดูข้างในหีบนั้น พระเจ้าจึงทรงลงพระอาญา (6:12-19)
- ง จากเมืองเบธเซเมช หีบสัญญาไมตรีก็ถูกเชิญไปยังเมืองอิสราเอลอีกเมืองหนึ่ง ชื่อเมืองศิรียาทยเออาริม ซึ่งหีบสัญญาไมตรีได้อยู่ที่นั่นนานถึง 20 ปี (7:1-2)
- 4 นักเทศน์ผู้เดินทางไปที่ต่าง ๆ - ซามูเอล (1 ซมอ 7) (ดู 3:19-21)
- ก ในช่วงนี้ ซามูเอลผู้เป็นปุโรหิตและผู้พยากรณ์ยิ่งใหญ่ได้รวบรวมบรรดาชาวอิสราเอลไว้ที่เมืองมิสปาร์ (เมืองหนึ่งในดินแดนปาเลสไตน์) เพื่อการประชุมฟื้นฟูที่ยิ่งใหญ่ (7:3-6)
- ข เมื่อพวกฟีลิสเตียได้ทราบถึงการชุมนุมกันครั้งนี้ จึงได้เคลื่อนทัพเตรียมพร้อมที่จะโจมตี แต่ซามูเอลได้ร้องทูลขอพระเจ้า พระองค์จึงทรงบันดาลให้พวกฟีลิสเตียพ่ายแพ้ทั้งสิ้น (7:7-15)